

flutning og derfor ikke kan gøres til Genstand for Forhandling.

Sagd: Nej, det var ogsaa kun et Udtryk i Betænkningen, jeg talte om.

Veth: Jeg kan slutte mig til den Fremstilling, som den ærede Ordfører gav af de ulykkelige Fiskeriforhold ved Randers. Det forholder sig, som den ærede Ordfører sagde, rigtigt, at før Hr. Ostenfeldt under 12te Marts 1879 fik Skøde paa Frisenvold Fiskegaard, var ifølge gammel Skik og Hævd den Tilstand, som havde uddannet sig i flere hundrede Aar, Fiskeriet frit for alle og enhver dansk Statsborger paa Randers Fjord og paa Gudena, i det mindste op til Frisenvold Fiskegaard. Hvorledes Forholdene ere oven for Frisenvold Fiskegaard, har i saa Henseende ikke været Genstand for mine Undersøgelser; det tør jeg ikke udtale mig nærmere om i dette Øjeblik. Da Ostenfeldt i 1879 havde faaet Skøde paa Frisenvold Fiskegaard, tog han sig over, at nu skulde der indføres en anden Ordning, og han udfædte i August 1879 en Befendtgørelse, som han lod indrykke i de lokale Blade, og hvori han blandt andet sagde, at han ifølge sit Skøde nu havde Eneret til alt Fiskeri i Gudena fra et Punkt, beliggende c. 3000 Alen oven for Frisenvold Fiskegaard og til Randers, og i Fjorden Sejlbyh til Udbyhøj. Dette vakte en stor Forbavselse og stor Indignation i Randers, og Følgen var, at Fiskerne ikke vilde rette sig derefter. Ostenfeldt anlagde nu en Række af Sager, og, som den ærede Ordfører bemærkede, lykkes det ham at gennemføre en af Sagerne, der oprindelig blev anlagt ved Randers Politiret, lige op til Højesteret, hvor den paafændtes 29de Januar 1883 med det Udfald, at Ostenfeldt maatte antages at have ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han havde Ret til Fiskeri i Gudenaens Sejlløb og ligeledes i Randers Fjords Sejlløb. Som den ærede Ordfører ligeledes har berørt, gav dette Anledning til en total Forandring i Fiskeriforholdene ved Randers, en Forandring af en saa betydelig Rækkevidde, at Regeringen fandt sig foranlediget til under 2den Februar 1884 at nedlægge en Kommission under Forsæde af den nuværende og ogsaa daværende Herredsfoged i Rougsø

med flere Herreder, Kammerjunker Sonnens, for at tage under Overvejelse, hvad man nu skulde gøre under disse Forhold. Kommissionen siger i Indledningen til sin Betænkning, at den er nedsat til Undersøgelse af Spørgsmaalet om Afløsning af den Ejeren af Frisenvold Laksogaard tilkommende Eneret i Sejlbybet i Gudena og Randers Fjord. Det var altfaa den Opgave, der stillede Kommissionen af Regeringen, at undersøge Spørgsmaalet om en Afløsning af den Ostenfeldt som Ejer af Frisenvold Laksogaard tilkendte Eneret i de nævnte Farvande, og Kommissionen kom, som den ærede Ordfører alt har berørt, til det Resultat, at den foreslog at afløse Ostenfeldts Ret til Fiskegaarden — hvilket vel omtrent vil sige det samme som at løbe Fiskegaarden som saadan for Statens Regning — for en Sum af 300,000 Kr., med hvilken Sum Ostenfeldt over for Kommissionen havde erklæret sig tilfreds, eller ogsaa at afløse den Ostenfeldt formentlig tilkommende Fiskeriet i Sejlbybet fra Indløbet til Randers Fjord og indtil Ugelhusene for en Sum af 225,000 Kr. ligeledes for Statens Regning. Smidlertid anbefalede Kommissionen principaliter den første af de gjorte Indstillinger, at faa Fiskegaarden aldeles bort til Medlæggelse. I sin Betænkning, som efter min Mening indeholder vigtige og værdifulde Oplysninger om Fiskeriforholdene ved Randers, og som paa mange Punkter er skreven med ikke ringe Sagkundskab, udviler Kommissionen nærmere de Grunde, som have ført den til at gøre den nævnte Indstilling. Betænkningen er, som allerede anført af den ærede Ordfører, af 25de September 1884. De to Mænd, over hvilke Ostenfeldt tidligere havde faaet Højesteretsdommen af 29de Januar 1883, vare kun, hvad man vil kalde Smaakaarsfolk, der ikke have forstaaet at føre deres Sag, som den burde have været ført; de havde selv ført den for Underretten og ogsaa ved Overretten, saa at Sagen langt fra var bleven saa opløst, som den i Virkeligheden havde fortjent, og som den ogsaa senere blev. Men nu hændte det, at efter at Kommissionen havde afgivet sin Betænkning den 25de September 1884, faldt der ikke længere end 14 Dage senere en Underrettsdom i en anden Sag, som Ostenfeldt havde anlagt mod 3 Gaardejere i Overhornbæk nemlig Niels Petersen, Niels Kjeldsen og Pe-